

BRANDEN SOM FÖRSVANN



Gustaf Rossi

BRANDEN SOM FÖRSVANN

Gustaf Rossi

Originaltitel: Branden som försvann
English title: The Fire he Lost

© Gustaf Rossi 2025
Publicerad i Kalmar, Sverige.

Tryckt i Sverige 2025.

Omslag gjort med Adobe Firefly och Photoshop.

stongdal.se

Till Rebecca

* * *

Branden hade nästan tagit över hela byggnaden. Röken steg mot himlen ovanför villakvarteret och spred sig över staden. Flera brandmän och rökdykare hade tagit sig in i den tio meter höga byggnaden för att stoppa elden. Blåljusen lyste upp den breda gatan utanför lägenhetshuset som låg intill några andra radhus.

En man i övre trettioårsåldern kom precis ut från röken med en nästan helt medvetlös kvinna i sin famn. Han tog sig fram med snabba steg fram mot en ambulans som stod parkerad några meter från byggnaden.

- Det var den sista vi hittade, sa han till ambulanssjukvårdaren. Jag har inte fått något svar från henne, men hon verkar vara delvis medveten. Hon reagerade på vissa av kontaktförsöken jag gjorde.

- Tack, vi kör med en gång, svarade ambulansföraren.

Mannen backade undan mot en av brandbilarna och greppade en slang för att hjälpa sina kollegor. Branden tog uppåt två timmar att släcka, men till slut var allt över och räddningspersonalen på plats kunde börja plocka undan alla redskap.

Mannen hade tagit av sig rökdykarutrustningen och

visade sitt tunna mörka hår, runda huvud och smala näsa. Axlarna var breda och vältränade, likt resten av hans kropp. Han suckade lätt men försökte ändå att le när han satte sig ner på en sten intill cykelparkeringen.

- Snyggt Jonas, sa en av hans kollegor som precis hade satt sig ner bredvid honom. Att du lyckades få ut den kvinnan från byggnaden, och helt själv dessutom var riktigt bra jobbat. Hur hittade du henne?

- Tack så mycket. Jag kände bara det på mig, att någon var kvar och behövde hjälp. Jag kanske är synsk ibland, sa han och skrattade.

Jonas kollega skrattade tillbaka åt kommentaren och klappade honom ryggen.

- Men fantastiskt jobb av dig också, fortsatte Jonas. Den här branden var verkligen utmanade att släcka. Trodde till en början att det skulle ta hela natten när larmet kom in.

Insatsledaren hade precis pratat klart med en reporter från lokaltidningen innan han vände sig mot sina medarbetare. De flesta blåljusfordonen hade lämnat gården och bara några få människor som bodde i husen intill stod kvar utanför avspärningarna.

Insatsledaren pratade till Jonas och hans kollegor, och berömde dem för allt arbete.

- Det gjorde ni bra allesammans, började han. Inga allvarigare olyckor eller skador och byggnaden

kommer att kunna rustas upp på nytt. Dessutom bra jobbat av Jonas som lyckades hitta och rädda en person som hade blivit kvar där inne. Utan din insats hade hon troligtvis inte överlevt.

Jonas nickade och log försiktigt. Lite rök steg fortfarande mot himlen, men det värsta var över. De sista avspärningarna togs ner och de sista brandbilarna började lämna gården där de stod. Två personer från räddningstjänsten stannade kvar för att se till att ingen mer brand skulle ta vid från röken.

När Jonas kom hem senare under kvällen satt han ensam vid tv:n och tittade på nyheterna. Huvudrubrikerna var naturligtvis den stora branden som han precis hade varit med och bekämpat. Han log åt sig själv och kände hur han hade räddat helt okända personers framtid genom sitt jobb. Att arbeta inom räddningstjänsten var verkligen hans drömjobb.

Telefonen ringde och han svarade. Det var insatsledaren, som också var hans närmsta chef, som ringde alla sina medarbetare för att se till att de var hemma, och att inte något mer hade hänt under kvällen. Men för Jonas bar han på en annan oväntad detalj om kvällen.

- Får säga igen att det var bra jobbat ikväll, började han uppmuntrande. Starkt av dig att ensam rädda den där kvinnan. Hur du uppfattade henne mitt i allt annat och verkligen såg till att hon blev trygg.

- Tack, men du ledde ju arbetet väldigt bra också,

kändes toppen att vi löste det tillsammans, svarade Jonas med stolt röst. Jag vet inte hur det gick till, det var bara en känsla som kom till mig. Att någon var kvar där inne.

Jonas hörde hur chefen hummade och svarande jakande. Sen var han tyst en kort stund.

- Men jag ringde om en specifik sak, fortsatte hans chef. Den där kvinnan, hon frågade nämligen efter dig. Hon var vaken och talbar på sjukhuset, men hon ville väldigt gärna träffa dig. De sa inte på sjukhuset varför, men det var just dig, och något hon ville prata om.

- Okej, det var intressant att höra, tack för den informationen. Då åker jag dit imorgon och pratar med henne, sa Jonas förvånad men ändå intresserad av vad hon hade sagt och vem det egentligen var.

Dagen därpå besökte han sjukhuset och gick in på kvinnans rum. Det var ett mindre rum med bara en bädd och ett stort fönster. Kvinnan var jämngammal med Jonas, hade långt brunt hår, runda kinder och spetsig haka. Täcket låg över henne men hennes smala armar och små händer låg vid sidan om det. När hon såg att han hade kommit in i rummet log hon mot honom och Jonas gav ett lika varmt leende tillbaka. Han gick med försiktiga steg fram mot henne.

- Det är väl du Agnes? började han.

- Ja, jag kände bara på något sätt din närvaro igår. När du bar ut mig. Jag kände att det var du, försökte titta upp och se dig. Men det var svårt, svarade Agnes.

Hon pratade med en mjuk och len röst. Jonas satte sig intill sängen på en stol som stod bredvid, tog tag i hennes hand och smekte den. Agnes log försiktigt mot honom. och tittade ner mot hans händer innan hon fortsatte:

- Jag visste att vi skulle ses igen. Jag har tänkt på dig så mycket och igår kände jag äntligen att det var du.

- Hur länge sen är det vi sågs? frågade Jonas nyfiket. Minst 10 år sedan? Men inte en enda dag utan att jag saknat dig, eller tänkt på dig för den delen. Även om vi inte hade något då, så trivdes jag alltid att få prata med dig. Du var alltid så lätt att prata med.

- Jag minns det också, du var en speciell och snäll person, svarade hon. Du fick ju alla omkring dig att känna sig unika och särskilt utvalda.

- Och igår kände jag verkligen det på något sätt, att det var du som ropade och så gick jag rakt in i elden för att få ut dig. Det är ju vad jag skulle gjort för dig redan då. Gått över lik och i döden för dig. Därför jag är så glad att få se dig här idag.

De pratade om en tidigare relation de hade haft, men då var det aldrig något romantiskt utan bara en mer vänskaplig relation där ingen vågade ta första steget. Men alla minnen de pratade om, gjorde att de blev sittandes

i flera timmar. Samtalet handlade om allt möjligt som hade hänt och det fanns ingenting som de inte ville berätta för varandra.

- Vad har du gjort senaste tiden Jonas? frågade Agnes.

- Det har varit mitt allt att hjälpa människor. Det har hänt saker tidigare, efter att vi skiljdes åt. Jag började med att bekämpa bränder sen min moster omkom i en väldigt otäck brand. Hon hade astma och avled några timmar efter att hon räddades. Det har hemsökt mig sen dess, hur jag förlorade henne, och jag tror det kanske är därför jag har velat bekämpa bränder och hjälpa andra.

- Jag beklagar din förlust. Det kan inte ha varit lätt för dig.

Jonas berättade om sin moster som alltid fanns där för honom. Det var hon som hade inspirerat honom att våga pröva sig framåt, hon inspirerade och hjälpte honom genom skolgången, och det var hon som såg till att han fick stipendier som han sen använde för sin universitetsutbildning. Mostern ordnade också med hans allra första sommarjobb på ett stort företag som sen ledde till ett längre vikariat.

Men sen en dag bröt en brand ut hemma i hennes bostad. Hon lyckades ta sig ut, men skadorna på lungorna var för stora. Hade hon inte haft astma hade hon säkert överlevt, men tillsammans med branden orsakade det att hon avled några timmar efteråt.

- Det var en riktigt jobbig tid i mitt liv, berättade Jonas. När hon försvann så hastigt. Vi hade planerat saker bara dagen innan, och sen blev det inte så. Även om hon hade sin sjukdom också så kände jag efter det, att jag ska bekämpa bränder, för att se till att ingen annan ska behöva känna samma lidande som jag gjort.

- Vilken hemsk historia, men du är ju väldigt stark och modig. Jag ser fortfarande den där ambitiösa och nyfikna Jonas, som jag lärde känna när vi träffades på universitetet, svarade hon och log försiktigt mot honom.

Efter ett långt samtal kramade Jonas henne hejdå, innan han lämnade rummet. Han hade fått hennes telefonnummer och de planerade att ses igen, som de hade gjort tidigare i sitt liv, kanske för att den här gången satsa på någon annan relation.

Veckorna fortsatte och de sågs mer och mer. Både Jonas och Agnes hade saknat varandra lika mycket och varje dejt de gick på, pågick alltid i flera timmar. En kväll i september satt de på ett litet kafé som låg intill ett mindre torg. Vattnet från en närliggande fontän porlade och några fåglar satt på ett staket en bit ifrån dem. Kvällssolen värmdes deras ansikten och Jonas smekte Agnes hand försiktigt, precis på samma sätt som han hade gjort på sjukhuset.

- Det finns en sak jag vill säga till dig, började han. Jag har jobbat i räddningstjänsten så länge, men det känns hela tiden som det bara skadat mig också, mina

relationer och min framtid. Hela tiden har mitt jobb gått före allt annat. i livet. Det var så svårt och jag visste inte hur jag skulle gå vidare bara, så att arbeta som brandman blev mitt allt istället.

- Det är starkt av dig och modigt att du vågar berätta om det, svarade Agnes med sin lugna och stöttande röst.

- Men sen jag träffade dig var första gången jag tänkt på annat. Det känns som att jag har kunnat gå vidare och börja tänka framåt. Jag har kunnat släppa allt annat som varit bakom mig. Har inte tänkt på en enda olycka sen jag träffade dig. Du betyder allt för mig.

- Jag känner det samma och blir glad av att höra det också, utbrast Agnes och log.

De fortsatte att prata oavbrutet under hela kvällen. Jonas tittade in i Agnes ögon och såg hur pupillerna vidgades när deras ögon möttes. Det var som att tiden stod stilla medan de satt där tillsammans. Solen började att gå ner bakom de höga hustaken som låg omkring det lilla torget och det blev svalare där de satt.

- Jag uppskattar din närvaro verkligen. Att få se dig igen, sa han med låg röst.

- Jag tänker precis samma om dig, att vi kan få ta upp det som kanske var på gång.

- Att bekämpa alla dessa bränder, hur ska jag säga?

Det känns som att det är över för mig nu, att jag vill börja tänka framåt och på annat. Bränder, eld och olyckor, det är passerat. Istället kanske du får bli min nya brand, en riktig låga som tänder mitt hjärta, sa han och skrattade lite försiktigt.

- Du behöver inte ens tänka på det längre, avslutade Agnes. Nu kan vi fokusera på bara oss två. Det bara vi framöver. Du har nog verkligen tänt en låga i mitt hjärta också.

Jonas gav henne ett varmt leende, mötte ögonen och kysste henne, innan han svarade att ingenting skulle få stoppa deras nyblivna relation. De satt kvar på kaféet och skrattade åt allt möjligt de hade att prata om.

Efter ytterligare någon timme, kramade de varandra, sa hejdå och bestämde sig för att ses dagen därpå. Då var det en fest planerad med några av Jonas andra vänner och bekantskaper. De skulle ses i en lokal de hade abonnerat några kilometer från centrum. Men vad de inte visste var att det skulle bli en kväll där relationen skulle sätta på prov.

* * *

Jonas och tre av hans närmsta vänner hade kommit fram till en mindre tegelbyggnad som var två våningar hög. Där det skulle vara en större fest under kvällen. Byggnaden låg avskilt från ett industriområde intill en större bilväg och bakom den Fanns en större skog. Utanför lokalen stod ett tiotal personer som de hälsade på innan de gick in i huset.

Den här kvällen var Jonas klädd i en svart skjorta och en vit kavaj. Hans sällskap var också välklädda och hade fixat sina frisyrrer.

Lokalen var ganska stor och rymde uppåt 100 personer. Det var högt i tak och stora fönster täckte väggarna. Runt alla fönstren fanns stora gardiner och vid ena väggen stod en bardisk. Utspritt över golvet stod flera bord med stolar och en del soffor med låga glasbord. Hela rummet var inrett med vackra och påkostade dekorationer som skapade en stor kontrast mot utsidan av huset och det intilliggande industriområdet.

- Jag bjuder på ett flaska bubbel idag, började Jonas och gick fram mot bardisken.

Efter en stund satt han i en av soffgrupperna tillsammans med sina bekanta. De pratade om senaste veckans

händelser, och Jonas var extra stolt över att få ta dit och presentera Agnes för dem. Hon gick in i lokalen efter någon timme och satte sig ner hos Jonas. Han hällde upp ett glas med vin och räckte över det till henne. De pratade oavbrutet en lång stund om vad som hade hänt sedan de såg dagen innan.

- Vilket kul och trevligt sällskap du har hittat, utbrast hon och kramade honom. Härligt att äntligen få träffa dina vänner.

- Det var kul att du hade tid att komma förbi också. Jag blir så glad över att få träffa dig, och även att få presentera dig för mina vänner.

Agnes var lite röd om kinderna och kramade Jonas igen. En av vännerna tog fram en kortlek och föreslog att de skulle spela något. Stämningen i lokalen var varm och många av sällskapen som var där skrattade högt.

En halvtimme senare hade Jonas och Agnes gått fram till baren. Bartendern blandade några drinkar där hon använde några brinnande stavar som skapade en häftig känsla i drinken, och de liknade nästan ett tomtébloss.

- Det är verkligen häftigt här. Hur kom det sig att du blev bjuden hit? undrade Agnes.

- Det var genom mina kompisar. De planerade kvällen som en höstfest, för att liva upp stämningen nu när mörkret kommer igen.

Den kvinnliga bartendern tog fram en tändare och skulle försöka tända en annan stav, men den gav bara ifrån sig en liten svag låga. Hon tog fram en pappersbit och skulle försöka få lite glöd på den, men inget hände så hon slängde pappersbiten tillsammans med tändaren i en soptunna, som stod bakom ett hörn bredvid disken.

Några minuter till passerade och det var bara Agnes och Jonas som stod kvar vid baren och hade tittade igenom drinklistan.

- Ska vi beställa varsin öl? frågade Jonas men såg sig samtidigt om bekymrat.

- Känner du någon rök här, eller är det bara jag? frågade Agnes fundersamt.

Pappersbiten hade börjat brinna och elden spred sig snabbt i papperskorgen som stod bakom väggen. En annan bartender kom fram och skulle undersöka vad som hade hänt, men en gardin som stod precis intill kom emot lågan och tog eld.

Gardinen övertändes snabbt och elden spred sig mot taket och längs med gardinstången. Efter några sekunder sattes brandlarmet igång. De andra sällskapen som befann sig i lokalen började springa därifrån, men Jonas stod kvar.

- Det är lugnt, jag arbetar på räddningstjänsten, ropade han och sprang mot brandsläckaren.

Den stod inte långt ifrån bardisken och han skulle precis dra ut säkringen när Agnes sa:

- Jonas, ska vi inte bara gå ut istället? Tänk inte på jobbet och allt det. Vi går härifrån, det är tryggare.

Lokalen hade nästan utrymmts helt, och Agnes var också precis på väg att gå därifrån, när Jonas vände sig om och tittade mot henne.

- Det är ingen fara, det går snabbt att släcka. Det är bara en gardin, jag vill se till att den inte sprider sig för mycket.

Han hade precis börjat spreja med skumsläckaren mot en av gardinerna, samtidigt som han såg hur branden spred sig längs taket. Agnes ville inte lämna honom men fortsatte att insistera på att de borde gå därifrån.

- Den sprider sig snabbt, om vi försöker stoppa det bara så blir det enklare för räddningstjänsten när de kommer, utbrast Jonas. Agnes, kan du hjälpa mig? Det finns en brandslang där borta i hörnet, kan du ta fram den?

- Absolut älskling, jag gör allt för dig, svarade hon tvekande men vände sig om med bestämda steg.

Hon sprang mot en lucka i väggen, öppnade den och drog fram den långa slangen. Branden hade spridit sig längs med en större del av väggen. Agnes aktiverade ventilen och vattnet forsade ut genom slangen. Den träffade ena kanten av gardinen så den föll ner mot

marken så att en soffa började brinna. Agnes drog åt ventilen igen.

- Förlåt, jag vet inte hur man gör, sa hon besviket.

- Det är ingen fara älskling. Låt mig ta slangen. Ta skumsläckaren och släck där till vänster, svarade han och pekade mot en mindre låga bakom bardisken.

Efter några minuters arbete var den största delen av elden släckt och Jonas stängde av slangen. Agnes hade ställt ifrån sig skumsläckaren intill bardisken och tittade på Jonas igen.

- Tack för att du gjorde det för mig, alltså hjälpte mig så, sa han. Det var modigt av dig också. Räddningstjänsten är nog snart här.

- Jag hjälper alltid dig, det vet du, svarade Agnes. Du betyder allt för mig och jag vill att du ska må bra.

- Men jag känner fortfarande röklukt, så jag tänkte kolla köket också, men du behöver inte vara kvar.

- Varför Jonas? Följ med mig ut och låt dina kollegor sköta detta. Släpp jobbet för en gång. Du har mig, du behöver inte tänka på detta nu.

Han var tyst en stund och tittade mot köket, innan han vände sig tillbaka mot Agnes. Han ville helst följa med henne, men det var minst lika viktigt att hon var säker, som att han ville se till att ingen mer blev skadad under kvällen.

- Visst, jag följer dig ut strax. Men jag måste bara se till att inte någon är kvar här inne. Gå ut så länge, jag kommer!

- Gör inget dumt nu Jonas, kom så fort du kan så väntar jag på dig och så du inte fastnar här inne. Du får inte utsätta dig för någon fara, så du blir skadad. Du får lova mig att inte trotsa branden om du ser mer, bara gå därifrån.

- Jag ska bara kolla så ingen är kvar, det blir inget mer, svarade han.

Agnes tittade mot honom och log försiktigt. Han nickade mot henne och sen gick han vidare in i köket samtidigt som hon lämnade byggnaden och tog sig ut.

Ju närmre köket han kom, kände han och såg mer rök. När han gick in genom dörren till köket såg han att soptunnan där den brinnande pappersbiten hade hamnat, låg vält på golvet. Någon av personalen hade säkert bara flyttat in den där för att släcka den men sen glömt den.

Köket var helt övertänt och det fanns ingen annan utväg därifrån än dörren in. En annan skumsläckare satt på en vägg i andra änden av köket, så Jonas sprang dit för att få tag i den.

- Det verkar inte vara någon här i alla fall, eller någon som är skadad. Jag tar med mig skumsläckaren ifall jag behöver den, sa han till sig själv.

Utanför byggnaden kunde han höra sirenerna från sina kollegors brandbilar, som var larmade för att släcka elden. Jonas var precis på väg att lämna köket när en balk trillade ner och täckte vägen ut.

- Nej, hur ska jag göra, jag är fast här, skrek han till sig själv. Hade jag bara följt Agnes på vägen ut.

Ingen kunde heller höra honom där han befann sig. Han tog upp skumsläckaren och riktade den mot dörren, men det gjorde ingen skillnad att han försökte släcka elden runt öppningen. Dörren som ledde in i köket var helt barrikerad och den enda vägen ut var genom ett fönster i en annan ände av rummet, men den var också omringad av lågorna.

- Jag måste ta mig ut, jag kommer inte överleva här inne. Jag måste försöka. Agnes hade blivit så orolig om hon vetat, jag skulle bara gjort som hon sa. Inte sprungit och hämtat skumsläckaren här.

Jonas tittade mot fönstret och började springa mot det. Han hade knäppt upp skjortan han hade på sig för att inte bli för varm och svettig. Med stadiga steg tog han upp en kastrull och kastade den mot rutan, men när syret kom in fick lågorna ännu mer kraft. En låga slog till mot honom på bröstet och Jonas kände hur mycket det sved.

Han fortsatte att ta sig framåt mot fönstret där han kanske skulle kunna ta sig ut, samtidigt som han kände hur världen gungade efter svedan.

- Jag gör det nu, jag går genom elden. Är jag kvar här kanske jag inte överlever, men försöker jag så kan jag få träffa henne igen. Jag skulle bara gått med henne när hon sa det, men nu måste jag försöka.

Han närmade sig lågorna och försökte få upp hasporna på fönstret. Kastrullen han hade slängt mot rutan precis innangjorde att glaset var vasst och han vågade inte chansa på att försöka ta sig ut genom den öppningen.

Lågorna rörde hans bröst och han skrek från smärtan när han brände sig ännu mer. Även armarna brändes av elden som var precis vid fönstret. Efter en kort stund fick han upp hasporna och tog sig ut. Det var några meter till marken, men han föll på en buske som stoppade fallet.

Medan han låg på marken kände han hur smärtan tog över mer och mer. Bröstet var blodigt efter skadorna som elden hade orsakat honom. Blåljuset tog över i bakgrunden och han försökte att ropa på hjälp. Några av hans kollegor kom springandes mot honom och hjälpte honom upp.

- Tack, det går bra. Jag kan nog stå.

- Hur gick det Jonas? Är du skadad?

- Nej jag tror inte, svarade han och tänkte inte på smärtan i bröstet. Var är Agnes?

- Hon kördes iväg här ifrån när hon kom ut för en stund. De behövde kolla henne så hon inte fått några

skador. Men det var inget allvarligt, så hon kommer nog köras hem direkt.

Jonas tog sig runt på framsidan utanför huset med sina kollegor tätt bakom honom. På parkeringsplatsen framför byggnaden stod flera av hans kollegor och hans närmsta chef. Insatsen var precis inledd och flera rökdykare var på väg in i huset.

- Vad gjorde du med Agnes där inne? Hon kom ur och verkade skrädd, sa att du stannade kvar också.

- Jag bad henne om hjälp bara, att hon skulle hämta en slang åt mig och se till att elden inte skulle sprida sig från gardinen till taket. Men, ja det blev nästan motsatt effekt, men vi klarade det tillsammans.

Jonas var tyst en stund och suckade. Det var säkert helt fel att låta henne hjälpa honom med att släcka en brand, även om det bara var en småsak för honom. Hon skulle göra allt för honom och han hade gjort samma sak för henne om hon hade frågat.

- Jag tänkte väl inte helt klart i stunden, fortsatte han. Jag var ledig egentligen och hade inte behövt ingripa, sen var hon där och jag bad bara om hennes hjälp för en liten sak. Om hon kunde hämta slangen bara, sen blev det ju värre av det. Såklart vi bara kunde gått därifrån.

- Men det var ingen liten sak egentligen Jonas, det är tur att det inte gick värre för henne. Tänk om något hade hänt henne.

- Jag förstår, och jag skulle inte ens tagit hit henne från första början. Då hade jag inte utsatt henne alls.

Han var tyst en stund och tänkte på henne. Hur han bara vill ha hjälp med en liten sak från den kvinnan som betydde mest i hans liv. När han hade förlorat sin moster som stod honom så väldigt nära för flera år sedan, ville han hela tiden se till att ingen annan skulle råka ut för samma sak igen. Att elden skulle ta det viktigaste någon har.

- Jag ska se till att hon är trygg och att inget har hänt henne.

- Hur är det med dig Jonas? Har du klarat dig oskadd? frågade chefen.

- Ja, bara lite bränd på armarna och några skrapsår tror jag och sen värk i benen efter att jag hoppade från fönstret.

Han hade knäppt igen kavajen och den svarta skjortan dolde skadorna han hade fått där under.

När branden var släckt och Jonas hade pratat med polispatrullen på plats, bestämde han sig för att åka hemåt. Brännskadan han hade fått på bröstet höll han för sig själv, han ville inte att alla skulle bry sig om den. Det viktigaste för honom var att han fick se Agnes vara trygg.

* * *

Jonas lyckades att ta sig hem till sin lägenhet efter att han hade lämnat sitt vittnesmål. Han blev körd hem av sin chef som hade kört dit på sin lediga tid, och medan han satt i passagerarsätet och andades försiktigt tänkte han tillbaka på kvällen. Skadorna som han hade fått efter att han hade tagit sig ut från byggnaden höll han hemligt för alla. Jonas tänkte att det kanske egentligen inte var så farligt, att det skulle läka snart och han ville inte att det skulle bli massor av fokus på honom.

- Hur gick det för dig? undrade hans chef. Kändes som det var en ganska ordentlig brand som bröt ut där uppe, från vad jag hörde iallafall. Jag var ju aldrig själv inne i byggnaden.

- Helt okej tror jag, svarade Jonas och kände hur smärtan tog över. Såklart jag kunde tagit det lugnt för stunden och följt de andra ut. Men ja, den spred sig snabbt. Köket var helt övertänt dessutom.

- Ska du träffa Agnes mer ikväll och prata om vad som hänt? frågade chefen.

- Ja jag ska ringa henne med en gång ikväll, så vi kan ses snart igen. Men hon vet ju inte hur jag gick genom elden sen, för att ta mig tillbaka till henne. Jag hade ju inget annat val, jag var fast där inne. Men

hade jag lyssnat på henne så hade jag inte hamnat i det heller.

- Du måste berätta det för henne, oavsett hur du känner. Var öppen och tydlig med henne.

När han kom fram till lägenhetshuset klev han ur bilen och skulle precis tacka för skjutsen hem. För en kort stund märkte han hur huvudet började snurra mer, och det var under skjortan det fanns en stor brännskada, som han inte hade visat ännu.

- Jag tror... att det, började han.

- Jonas, är du okej? frågade hans chef bekymrat. Du ser lite blek ut.

Han stod rakryggad och skulle precis säga något mer, innan han skulle stänga igen dörren till bilen. Förlusten av blod gjorde att han började gå ostadigt och inte kunde fokusera på vad som hände omkring honom.

- Jo... ja... den fungerar, fortsatte han att sluddra och resten av vad han sa var obegripligt.

- Jonas, du sluddrar! Vad mer har hänt?

Vad som hände efter det minns han inte. Jonas hade trillat ihop på marken framför lägenheten. Efter ett tag kom ambulanspersonal och bar upp honom på en bår. Han tittade upp mot skötarna som gick runt båren, och hans chef stod bredvid och tittade på honom.

- Du, det kommer bli bra. Allt löser sig. Jag ringer Agnes och säger att du åker till sjukhuset.

Efter en halvtimme hade Jonas förts in på sjukhuset där sjuksköterskorna snabbt la bandage om honom, innan han fördes in i ett annat avskilt rum som bestod av två sängar och ett stort fönster. Han låg och flåsade i sängen och klarade knappt av att röra sig från alla sår.

- Läkaren kommer för att undersöka dig inom kort. Här finns en knapp ifall du behöver hjälp från mig, sa en undersköterska som lämnade honom i rummet.

Läkaren kom in i rummet efter några minuter och pratade med Jonas. Han undersökte skadorna på bröstet och armen, men konstaterade att brännsåren skulle läka bra. Jonas nickade förstående och frågade hur mycket som skulle synas i framtiden.

- Du har tur, skadorna kommer nästan att kunna läka helt, svarade läkaren. Men jag är ganska säker på att du kommer få ärr på bröstet efter det, men det kommer inte vara något som påverkar dig fysiskt i framtiden.

- Okej, det känns bra att höra ändå.

Efter att läkaren hade lämnat rummet tog det uppåt en timme innan en annan skötare kom in och berättade att Jonas hade besök. Agnes hade kommit dit så snabbt det bara gick. Dörren stängdes bakom henne och hon sprang snabbt fram till honom där han låg på bädden.

- Jonas, vad har hänt? utbrast hon och satte sig bredvid honom.

Hon tittade på honom bekymrat och han såg en uppenbar oro i hennes ögon. Skadorna var egentligen ganska stora, men läkaren hade ändå sagt att han skulle återhämta sig från allt.

- Det är inte så allvarligt egentligen, svarade han med låg röst. Bara lite skador, på bröstet och något sår på armen.

Han tittade bort från Agnes och suckade innan han funderade på vad han skulle göra eller säga härnäst. Precis när han skulle säga något kramade hon honom och rörde precis vid brännskadan. Han stönade till försiktigt, flåsade och förde upp handen mot bröstet. Agnes slutade krama honom och tittade fundersamt mot Jonas och bröstet som han hade lagt handen på.

- Men vad är det egentligen, vad hände där inne efter att jag gick? frågade hon oroat. Är det allvarliga skador?

- Det är en sak, du kan få veta tänker jag.

Jonas tog ett djupt andetag och försökte att hitta ord för att beskriva upplevelsen. Han hade gjort det som Agnes bad honom att inte göra. När han tog sig in i det där köket bara för att rädda andra, när han borde ha följt henne från början.

Smärtan gjorde att han hade svårt att fokusera på allt

annat, men det viktigaste var att hon skulle få veta, hon som betydde så mycket för honom. Hon drog av honom täcket och såg bandaget över bröstet. På armarna såg hon de lättare brännskadorna och ärrarna som hade bildats efter kvällen, när han stannade kvar efter att hon hade gått.

- Men älskling, du är ju allvarligt skadad. Hur har det blivit så här?

- Jag gjorde det ändå, gick rakt igenom elden. Jag vet att du sa jag inte skulle gjort det, men jag såg ingen annan utväg. Efter att jag fick ut dig därifrån. Jag ville skydda dig och allt omkring, du vet hur mycket bränder och eld har förstört för mig tidigare. Jag tänker mycket på min moster hela tiden.

Han förklarade hur han tog sig in i köket, hur det var övertänt och att han sprang mot brandsläckaren, bara för att märka hur bjälkarna föll ihop bakom honom vid dörren. Han fortsatte att berätta hur han tog sig upp mot ett fönster samtidigt som elden spred sig och täckte dörren, så den enda utvägen var genom fönstret.

- Och jag förstår ju att inget av det hade hänt egentligen om jag bara hade följt med dig, eller om vi bara hade gått ut från början. Jag kände liksom bara att jag skulle se till att den här branden inte skulle förstöra mer, för oss eller för någon annan för den delen.

Agnes suckade och gav ifrån sig ett lätt snyftande. Att höra det var jobbigt för henne. Hon tittade ner mot hans händer, smekte de försiktigt och såg fundersam

ut. Hon tvekade en del på vad han precis hade sagt och såg hur skadad han hade blivit. Allt för att se till att hon var säker, men samtidigt hade han fokus på det förflutna, som han inte heller hade kunnat göra något åt idag eller förändra vad som hade hänt.

- Varför sa du inget? Vi ska ju kunna prata om sånt här, som du ser ut nu med skadan i bröstet, jag hade ju behövt veta. Så jag hade förstått. Varför?

- Förlåt, jag menade inte att det skulle behöva bli så här, svarade Jonas bekymmersamt. Jag visste kanske inte heller hur jag skulle säga det, eller när ens. Allt gick så snabbt också. Hur du hade känt eller tyckt om mig. Jag ville berätta för dig, men det var så mycket som hände ikväll. Jag tog mig ut, pratade med kollegor, gick undan en stund och sen fick jag skjuts hem. Det var då jag nästan svimmade.

De tittade på varandra en lång stund och deras ögon möttes. Agnes släppte hans hand och tittade bort mot ett litet avlastningsbord som stod intill sängen. Hon tvekade en kort stund på vad hon skulle säga. Det var mycket information på en gång och hon såg hur hennes pojkvän låg skadad på sjukhuset.

- Du står väl vid min sida Agnes, trots detta? sa Jonas med en hoppfull ton. Det var inte meningen att vi skulle hamna här. Du vet att jag gör allt för dig. Du är ju min finaste låga som lyser upp min vardag. Du är en låga som lyfter upp mig, den lågan jag inte vill förlora. Du är en låga som startar en härlig

brand i mitt hjärta. Det är den branden som jag inte vill släcka.

- Jag var nära att bli skadad också när jag hjälpte dig, och jag var verkligen inte beredd på att det skulle bli värre när jag försökte släcka den andra branden. Men jag stannade kvar för att jag ville stå vid din sida, särskilt när du bad mig om det. Jag gjorde det för dig, bara för din skull. Du är ju också en låga som startat en underbar brand i mitt hjärta sen vi började ses.

Hon drog upp tröjan och visade sin arm där hon hade fått ett mindre brännmärke från en av lågorna som hon försökte släcka med skumsläckaren. När hon hjälpte honom utsatte hon sig själv också för en risk. Jonas tittade förtvivlat på skadan och hur Agnes skakade när hon visade den, innan han fortsatte:

- Jag kan inte visa mer tacksamhet för det, hur du hjälpte mig och jag vill inte att du ska känna att något är ditt fel. Det var ju jag som bad dig om hjälp, det var jag som inte lyssnade när du ville att vi skulle gå. Du var där och jag bad bara snabbt om hjälp, för jag vet att du ställer upp för mig, precis som jag skulle ställa upp för dig.

Agnes tittade ned men verkade fortfarande lyssna på honom. Jonas funderade en kort stund hur han skulle förklara sig.

- Hade du bett mig om hjälp hade jag såklart gjort det för dig också. Men jag förstår ju att vi båda bara skulle gått därifrån. Vi skulle ha gjort som du sa och låtit

räddningstjänsten sköta det. Då hade varken du eller jag fått de här skadorna heller, eller varit här ikväll, på sjukhuset.

- Jag vet inte vad jag ska säga, mumlade Agnes för sig själv.

Han tittade på sitt bröst och såg hur bandaget hade färjats rött av det blodiga brännsåret där under. Agnes satt fortfarande kvar och tittade också ner mot skadorna, medan Jonas fortsatte att förklara:

- Eller att behöva känna att du har blivit utsatt. Det är det sista jag ville. Jag ville bara att det skulle vara vi två tillsammans, att vi skulle få en trevlig kväll. Sen tänkte jag inte igenom det. Jag kände fortfarande ett behov att stoppa elden, så den inte skulle förstöra mer för någon annan, som den gjorde när jag förlorade min moster.

Hon nickade försiktigt, tittade tillbaka mot honom och hans ögon, innan hon reste sig upp. Några hyllor stod mot väggen och hon gick fram till dem. Det enda ljudet som hördes var fläktarna från ventilationen. Agnes fortsatte att vara tyst i nästan en hel minut innan hon försökte säga något mer.

- Jag vet att det var jobbigt för dig att förlora henne så som du berättade, sa hon. Men jag måste bara tänka Jonas, på allt detta. Det är så mycket att ta in på en gång, och varför du inte berättat, svarade hon. När du dessutom ligger här så skadad.

- Förlåt, det var aldrig min mening. Jag vet att jag

skulle lyssnat på dig och inte gått genom elden. Snälla Agnes, du förstår väl hur jag tänkt, även om jag tänkte och gjorde fel i stunden.

Agnes tittade ut genom fönstret och funderade på vad hon skulle säga härnäst. Det var mannen i hennes liv. Det hade aldrig känts så rätt tidigare med någon annan, men samtidigt fick hon en ovisshet inom sig. Här låg han skadad och hade inte heller sagt det till henne. Samtidigt hade han bett henne om hjälp, där hon själv var nära att råka lika illa ut. Hon visste hur mycket driv han hade för att stoppa bränder, för att skydda andra omkring sig, men just nu kanske det blev för mycket för Agnes.

- Jag vet inte Jonas, vad jag ska säga just nu.

Hon tittade tillbaka mot Jonas och funderade på vad hon skulle göra och säga härnäst. Han gjorde ändå allt för att hon skulle vara säker. Hon hade blivit hans nya låga som skulle kunna vara hans fokus framöver. Men nu orkade hon inte att tänka på något alls längre, så hon började att gå mot dörren.

- Ska du gå nu? frågade Jonas förtvivlat och försökte att vända sig mot henne men smärtan i bröstet gjorde det svårt för honom att röra sig.

Hon stannade i dörren, nickade försiktigt utan att vända sig om. Agnes fortsatte att vara tyst en stund innan hon lämnade rummet.

Jonas låg kvar i sängen och såg ryggen på henne när

hon med bestämda steg gick därifrån längs korridoren. Hennes fotsteg blev tystare och mer avlägsna för varje sekund som passerade.

Jonas låg ensam kvar på sjukhuset. Allt blev för mycket för henne nu.

När en brandman räddar en till början okänd
kvinna, återförenas han med en bekant från
sin ungdom.

Men alla relationer har ett pris och när en
annan olycka inträffar sätts förhållandet på
prov.

Branden som försvann, utforskar hur alla
relationer kan sättas på prov, lojalitet och vad
varje människa är villig att göra för vad de
älskar eller vad de värderar högst.

